

Όσα γυαλιά κι αν σκίσουν την σάρκα μου απόψε δεν θα με πονέσουν, δεν θα υποφέρω, δεν θα πω καν πως πονώ.

Όχι δεν είμαι από ατσάλι, μήτε και το σώμα μου τόσο δυνατό, μα αφού τα μάτια σου πήρες μακριά μου, κανένας άλλος πόνος δεν με ακουμπά.

Παίρνω μια ανάσα κι ύστερα άλλη μία, πιο βαθιά κι η επόμενη ακόμα βαθύτερη. Τα βήματά μου ως συνήθως είναι πιο γρήγορα από αυτά των περαστικών κι όσο η διαδρομή που αφήνω πίσω μου μεγαλώνει, τόσο πιο πολύ βιάζομαι και καθώς προσπαθεί άνθρωπος να με προφτάσει, εγώ περπατώ γρηγορότερα.

Ως που το περπάτημα γίνεται τρέξιμο, τρέχω σαν παιδί που θέλει να ξεφύγει από τις φωνές της μάνας που θα το μαλώσει για την αταξία του, σαν ζώο αθώο που το κυνηγούν, τρέχω μα ξέρω καλά πως από τον θάνατο δεν θα ξεφύγω, ούτε εγώ, ούτε και κανένας άλλος.

Την θάλασσα αυτή που περπατώ τα απογεύματα, θα 'θελα στα δύο να χωρίσω, να την κάνω στεριά, να πατώ επάνω και στην άλλη άκρη της να με περιμένει η αγκαλιά σου. Να κάνω τον κόσμο τόσο μικρό που να μην του αφήσω περιθώρια να μας κρατά χώρια. Να πλάσω ένα αστέρι και να του δώσω τ' όνομα σου, το πιο όμορφο όνομα στον κόσμο κι ύστερα κάθε φορά που θα το κρατάς, να θυμάσαι το πόσο σ' αγαπάω.

Πάντα μισούσα τη θάλασσα, έλεγα πως χωρίζει ό,τι στον κόσμο αγαπιέται κι είχα στον νου μου εμάς. Μα πόσο ανόητη ήμουν; Θεωρούσα αυτή την απόσταση αξεπέραστη και ξέχασα την απόσταση του ουρανού από τη γη.

Λίγοι μήνες ακόμα λοιπόν, μετρημένοι στα δάκτυλα του ενός χεριού και μάλιστα περισσεύουν τρία. Δεν τον φοβάμαι τον θάνατο, ακόμα κι αν αποφάσισε νωρίς να με κάνει συνταξιδιώτη του, μα έμαθα ν' αγαπώ την θάλασσα και δεν προλαβαίνω όπως επιθυμώ να την απολαύσω.

Και τώρα που τα μάτια μου για πάντα θα σβήσουν, τώρα που το βαρύ χώμα θα σκεπάσει το ξεψυχισμένο μου κορμί, τώρα που θα φτάσω πιο κοντά στον Κύριο, εύχομαι να γίνω θάλασσα.

Μα το Θεό, τι ευχή; Απορώ κι εγώ η ίδια με τον εαυτό μου, αλλά τόσο πολύ σ' αγάπησα που ξέχασα πως είναι το μίσος. Τόσο πολύ σε λάτρεψα που θα 'θελα στιγμή να μη χάσω από τη ζωή σου.

Πως τόλμησα να το κάνω; Πως άντεξα να γνωρίζω πως θα σε πληγώσω; Πως μπόρεσα να σε ερωτεύτώ και τώρα πως να χαθώ από τη ζωή σου;

Να 'ξερα μονάχα πως τον θάνατο να τρομάξω για να μη σε πονέσω, τι λόγια να του πω για να τον συγκινήσω και να μ' αφήσει να μείνω πλάι σου; Αραγε να βλέπει το χαμόγελό σου; Κι αν ναι, αχ, πως αντέχει να το κάνει δάκρυ;

Κλείνω τα μάτια και υψώνω τα χέρια στο Θεό που σε λίγο θα με πάρει κοντά του. Πλέκω τ' όνομα σου με μεταξωτή κλωστή στα χείλη μου και σε κάνω ευχή.

“Σ' αγαπώ και συγνώμη που το νιώθω” φωνάζω. “Και θα σ' αγαπώ σε κάθε μου ζωή, σε ό,τι κι αν υπάρχει μετά από εδώ, σε κάθε μου μορφή. Θα γίνω θάλασσα και θα 'μαι πάντα η αγκαλιά σου”.